

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1To/13/2022
Identifikačné číslo spisu:	9521100199
Dátum vydania rozhodnutia:	15.02.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:9521100199.10

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu na neverejnom zasadnutí konanom 15. februára 2023 v Bratislave v trestnej veci obžalovaných V. Z. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné o žiadostiach obžalovaných V. Z., M. A., U. R., M. C. a O. A. o prepustenie z väzby na slobodu takto

rozhodol:

I. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného V. Z. o prepustenie z väzby na slobodu zamietá.

II. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného V. Z. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietá.

III. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného M. A. o prepustenie z väzby na slobodu zamietá.

IV. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu obžalovaného M. A. nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

V. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovanej U. R. o prepustenie z väzby na slobodu zamietá.

VI. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu obžalovanej U. R. nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

VII. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného M. C. o prepustenie z väzby na slobodu zamietá.

VIII. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu obžalovaného M. C. nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka.

IX. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného O. A. o prepustenie z väzby na slobodu zamietá.

X. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku, žiadosť obžalovaného O. A. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zameiata.

XI. Podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku, žiadosť obžalovaného O. A. o nahradenie väzby prijatím písomného sľubu obžalovaného zameiata.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej aj len „Špecializovaný trestný súd“ alebo „súd prvého stupňa“, ak nie je uvedené inak) rozhodol rozsudkom, sp. zn. 12T/9/2021, z 12. augusta 2022 (č. l. 8914 a nasl., zv. č. XXXII. súdneho spisu) tak, že v bode I. výrokovej časti zmieneného rozsudku obžalovaných

- 1/ V. Z.
- 2/ M. A.,
- 3/ O. A.,
- 4/ M. C.,
- 5/ U. R.,
- 6/ P. C.,
- 7/ O. I.,
- 8/ P. Z.

uznal za vinných zo spáchania:

1/ obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 30. apríla 2022 (ďalej aj len „Trestný zákon“, ak nie je uvedené alebo z textu nevyplýva inak) s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

2/ obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

3/ obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

4/ obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

5/ obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, resp.

zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 písm. g) Trestného zákona,

6/ obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona,

7/ obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona,

8/ pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona,

ktorých sa menovaní mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ obžalovaný V. Z. minimálne od začiatku roku 2019 do 17. augusta 2020 opakovane obstarával metamfetamín (ďalej len „pervitín“), v presne nezistenom množstve, ktorý následne predával v regióne mesta A., najmä v obci Z., tretím osobám, o. i. aj M. R.,

2/ obžalovaný M. A. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. minimálne od začiatku roku 2019 do 17. augusta 2020 opakovane predával pervitín v presne nezistenom množstve v regióne mesta A., najmä v obci Z., tretím osobám, o. i. aj M. R.,

3/ obžalovaný O. A. si bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období od novembra 2019 do 17. júna 2020 obstarával pervitín v presne nezistenom množstve, ktorý následne predával tretím osobám v regióne mesta A.,

4/ obžalovaný M. C. si bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zák. č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od júna 2019 do 17. júna 2020 opakovane obstarával pervitín v presne nezistenom množstve, ktorý následne v regióne mesta A., najmä v obci Z. nad Z. ďalej predával tretím osobám, o. i. aj M. B., ktorej ho niekedy odovzdával prostredníctvom O. B.,

5/ obžalovaná U. R. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od mája 2016 do novembra 2018 v regióne mesta A. opakovane pre tretie osoby zabezpečovala distribúciu pervitínu v presne nezistenom množstve, ktorý vyrábala obžalovaný P. C.,

- napriek tomu, že mala vedomosť o tom, že bola v trestnej veci vedenej na odbore Bratislava, 1. oddelenie vyšetrovania, Národnej kriminálnej agentúry Prezídia PZ pod ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020, vzatá do väzby rozhodnutím sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 1Tp/3/2020, z 20. augusta 2020, z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), b), c) Trestného poriadku, zasielala osobnú korešpondenciu, ktorá neprešla kontrolou korešpondencie, tzv. „moták“ z väzby smerom k osobám nachádzajúcim sa na slobode a to tak, že dňa 26. augusta 2020 odovzdala cez sifónovú trúbku z cely č. 108 na celu č. 107 tri rukou popísané papiere s poznámkami, z toho 2 ks formátu A5 a jeden kúsok potrhaneho papiera s telefónnym číslom, ktoré adresovala M. K., aby ich tento po svojom prepustení odovzdal jej priateľovi, ktorého označila prezývkou „E.“ (M. A.), pričom zaistená korešpondencia obsahovala aj informácie, ktoré boli spôsobilé ovplyvniť vyšetrovanie trestnej veci obž. R., a to v bodoch 1., 2., 4. a 6. uvedeného listu, kde v bode 1. potrebuje zistiť, či sa podarilo vymazať na diaľku jej telefón a ak nie, tak inštruuje, že nech dá heslo a jej notebook M., ten to urobí, v bode 2. odkazuje, nech dá E. z domu všetko preč, hlavne nech je on doma čistý, v bode 4. konštatuje, že šťastie v nešťastí bolo, že u otca mali povolenie len na osoby, nie na domovku a inštruuje, že všetky veci odtiaľ schovať, nech sa k nim nikto nedostane, povedať to aj ocinovi, je to dôležité, majú sa dať dokopy spolu s M. a riešiť to tak odtiaľ, je to podstatné, v bode 6. uvádza, že má vedomosť o tom, ako vypovedá C. (M. R.) teda, že ona aj po P. úteku má k nemu a k jeho drogám naďalej prístup a celú tú dobu robí, tak M. nech si dáva veľký pozor, lebo je naňho, že s tým robí, upozorňuje, že je odpočúvaný, čo jej povedal advokát a inštruuje ho, nech nič so sebou nenosí, kde súčasťou odkazu bolo aj č. XXXXXXXXXXXX s poznámkou „E.“ a takým konaním obž. R. vedome obchádzala kontrolu korešpondencie stanovenú v § 20 ods. 3 zák. č. 221/2006 Z. z., a teda závažným spôsobom marila výkon kolúzne väzby, pričom v zmysle Prílohy č. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. je pervitín zaradený do II. skupiny psychotropných látok a heroín do I. skupiny omamných látok a vyššie uvedené osoby M. B. a

T. C. sú v tejto veci trestne stíhaní v osobitnom trestnom konaní a o ich vine zatiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté [pozn.: tu Najvyšší súd Slovenskej republiky akcentuje, že v tejto časti z rýdzo formálneho hľadiska „zasiahol“ do fakticky jemne sa odlišujúceho písomného vyhotovenia rozsudku Špecializovaného trestného súdu, nakoľko ostatný trestný čin, z ktorého spáchania bola menovaná uznaná za vinnú rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (tomuto výroku v naznačenej časti predchádzalo prijatie vyhlásenia obžalovanej R. o vine súdom podľa § 257 ods. 1 písm. a/ , ods. 7 Trestného poriadku) bol pôvodne Špecializovaným trestným súdom „premietnutý“ až pod bodom 10/ ; týmto skôr „kozmetickým zásahom“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tak došlo k „zosúladeniu“ skutkovej vety s jej právnou kvalifikáciou a tomu zodpovedajúcemu zneniu výroku o treste],

6/ obžalovaný P. C. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od mája 2016 do novembra 2018 v regióne mesta A. opakovane vyrábal pervitín z liečiv, ktoré mu zabezpečili tretie osoby, o. i. T. C., a následne takto vyrobený pervitín v presne nezistenom množstve predával dilerom za účelom ďalšej distribúcie, o. i. V. M. a M. R.,

7/ obžalovaný O. I. bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období od februára 2020 do 21. apríla 2020 kupoval od M. B. pervitín a heroín v presne nezistenom množstve, a následne tieto drogy sčasti ďalej predával v regióne mesta A., a to M. W. a ďalším osobám podľa pokynov M. B., ktorú tieto osoby predtým kontaktovali,

8/ obžalovaný P. Z.

- bez povolenia potrebného v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 139/1998 Z. z. v období minimálne od polovice r. 2016 do 28. januára 2020 v regióne mesta A. opakovane kupoval pervitín od T. B. za účelom ďalšieho predaja tretím osobám, pričom do jesene 2017 takto kúpil minimálne 6 kg pervitínu, ktorého tržová hodnota bola min. 180.000,00 Eur,

- si nezisteným spôsobom a od presne nezistenej osoby, min. však od júla 2018, na zatiaľ nestotožnených miestach zadovážoval omamné a psychotropné látky, a to pervitín, sušiny rastliny cannabis a kokaín, ako aj náčinia slúžiace na väzanie a spracovanie pervitínu, sušiny rastliny rodu cannabis a kokaínu, ktoré prechovával v byte č. XX, nachádzajúcom sa na X. posch. v A., na adrese R. č. XXX/X a v byte č. X-X, nachádzajúcom sa na 6. posch. v A., na adrese C. č. XXXX/XX, pričom obžalovaný Z. min. raz predal sušinu rastliny cannabis M. W. ako aj ďalším zatiaľ nestotožneným osobám, ktorým predával, príp. zadovážoval pervitín, sušiny rastliny cannabis a kokaín, a to až do 28. januára 2020, kedy pri výkone domovej prehliadky na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava - pod číslom príkazu 6Tp/301/2020-2-V-OSTT, v priestoroch bytu č. XX a priestoroch k nemu patriacich, nachádzajúcom sa na adrese R. č. XXX/X v A. boli zaistené ako:

- stopa č. 2 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 998,08 g pervitínu s prímiesou metylsulfonyletánu s priemernou koncentráciou účinnej látky pervitínu 65,3 % hmotnostných, obsahujúce 651,75 g absolútneho pervitínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 16294 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 29.942,40 Eur,

- stopa č. 3 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 991,15 g pervitínu s prímiesou metylsulfonyletánu s priemernou koncentráciou účinnej látky pervitínu 67,5 % hmotnostných obsahujúce 669,03 g absolútneho pervitínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 16726 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 29.734,50 Eur,

- stopa č. 4 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 5664 mg pervitínu s prímiesou metylsulfonyletánu s priemernou koncentráciou účinnej látky pervitínu 68,7 % hmotnostných obsahujúce 3891 mg absolútneho pervitínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 97 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 169,92 Eur,

- stopa č. 18 sklenený zavárací pohár s kovovým skrutkovacím vrchnákom s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 16,42 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 15,1% hmotnostných, obsahujúce 2479 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 83 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 164,20 Eur,

- stopa č. 19 sklenený zavárací pohár s kovovým skrutkovacím vrchnákom s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 42,11 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,4% hmotnostných, obsahujúce 6906 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej

230 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 421,10 Eur,

- stopa č. 20 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom 39,08 g kokaínu s priemernou koncentráciou účinnej látky kokaínu 78,6% hmotnostných, s obsahom 30718 mg absolútneho kokaínu, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 1024 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 3.517,20 Eur,

- stopa č. 21 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s označením A s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 102,15 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,3 % hmotnostných, obsahujúce 16650 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 555 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 1.021,50 Eur,

- stopa č. 22 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s označením A s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 103,07 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 16,2 % hmotnostných, obsahujúce 16697 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 557 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 1.030,70 Eur,

- stopa č. 23 plastové vrečko s tlakovým uzáverom s označením A s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 40,02 g s priemernou koncentráciou tetrahydrokanabinolu 15,3 % hmotnostných, obsahujúce 6123 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 204 bežných jednotlivých dávok drogy v hodnote 400,20 Eur,

- pri výkone domovej prehliadky na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava pod číslom príkazu 6Tp/300/2020-3-V-OSTT, v priestoroch bytu č. X-X a priestoroch k nemu patriacich, nachádzajúcom sa na adrese C. č. XXXX/XX v A. bola zaistená štvordielna kovová drvička s obsahom sušiny rastliny cannabis s hmotnosťou 470 mg s koncentráciou tetrahydro-kanabinolu (THC) 26,2% hmotnostných, obsahujúce 123 mg THC, pričom uvedené množstvo možno považovať za najmenej 4 bežné jednotlivé dávky drogy v hodnote 4,70 Eur, týmto konaním neoprávnene nakladal s vyššie uvedenými látkami, keďže v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. sú rastliny rodu Cannabis (konopa) zaradené do I. skupiny omamných látok, účinná látka tetrahydro-kanabinol (THC) je zaradená do I. skupiny psychotropných látok, kokaín je zaradený do II. skupiny omamných látok a pervitín je zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to Špecializovaný trestný súd uložil:

1/ obžalovanému V. Z. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

2/ obžalovanému M. A. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

3/ obžalovanému O. A. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona a s poukazom na § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

4/ obžalovanej U. R. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. j) Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona a s použitím § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovanú na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

5/ obžalovanému M. C. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

6/ obžalovanému P. C. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

7/ obžalovanému O. I. podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s prihladením na § 37 písm. m) Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 4 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a napokon

8/ obžalovanému P. Z. podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona, s prihladením na § 36 písm. j) Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 3 Trestného zákona, za súčasného použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b) a § 41 ods. 3 Trestného zákona spoločný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov s tým, že menovaného na výkon trestu zaradil podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného dohľadu vo výmere 2 (dva) roky podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona,

- podľa § 58 ods. 4 Trestného zákona trest prepadnutia majetku,

- používajúc § 41 ods. 3 Trestného zákona Špecializovaný trestný súd pri ukladaní spoločného trestu zrušil výrok o vine a výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému Z., uvedené v rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 4Tk/10/2020, z 15. októbra 2020 ako aj ďalšie výroky, ktoré majú v zrušených výrokoch o vine a treste svoj podklad.

V „bode“ II. (pozn.: tak v písomnom vyhotovení rozsudku ako ani v zápisnici o hlavnom pojednávaní, na ktorom došlo k jeho vyhláseniu nie sú nasledujúce výroky formálne oddelené čo do „bodov“; pre prehľadnosť k tomuto „rozdeleniu“ pristúpil opäť až Najvyšší súd Slovenskej republiky), výrokovej časti rozsudku Špecializovaný trestný súd postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaných

1/ V. Z.,

2/ M. A.,

3/ O. A.,

4/ M. C.,

5/ U. R. a

6/ P. Z.

oslobodil spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej aj len „prokurátor“, ak nie je uvedené alebo z nižšie uvedeného nevyplýva iné), sp zn. VII/1 Gv 103/2020/1000, zo 17. júna 2021, a síce pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorého sa menovaní mali dopustiť na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase, pôsobiac najmenej od r. 2010 až do 11. decembra 2018 prevažne v Trnavskom kraji a v okolí, s cieľom páchania predovšetkým drogovej trestnej činnosti bola založená zločinecká skupina, kde od jej založenia na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni bol A. H., ktorý zločineckú skupinu riadil a koordinoval jej členov na nižšie postavených úrovniach hierarchie, pri páchaní rôznej, predovšetkým drogovej trestnej činnosti, kde na stredných úrovniach hierarchie v skupine sa nachádzali, okrem iných, osoby O. Y. prezývaný „L.“, T. B. prezývaný „Y.“, V. Z.

prezývaný „Y.“, V. M., M. R. prezývaný „C.“, W. C., P. Z., ktorí plnili svoje úlohy v rámci skupiny pri páchaní najmä drogovej trestnej činnosti, pričom každý člen na nižšom stupni zabezpečoval či už osobne alebo prostredníctvom ďalších členov skupiny, resp. doteraz presne nezistených páchatel'ov výrobu drog - metamfetamínu, ktorý následne distribuovali hlavne v Trnavskom kraji a jeho okolí, pričom pre uvedenú zločineckú skupinu boli činné osoby M. A. prezývaný „V.“, U. R., O. A., M. C., M. B., ktoré konali na základe pokynov členov zločineckej skupiny, kde postavenie a činnosť osôb v rámci skupiny bolo nasledovné; O. Y. a T. B. si zabezpečovali tabletky na výrobu metamfetamínu a aj iné prekurzory potrebné k výrobe drog, a to najmä od osôb A. Q., T. C. a M. O., z ktorých O. Y. a T. B., resp. prostredníctvom doposiaľ nestotožnených tzv. „varičov“, ku ktorým patrili aj P. C., O. F. a W. C. vyrábali metamfetamín, ktorí sami, resp. prostredníctvom svojej siete dealerov, ku ktorým patrili aj P. Z., M. R., predávali konečným spotrebiteľom; obv. V. M. si zabezpečoval tabletky na výrobu metamfetamínu a aj iné prekurzory potrebné k výrobe drog, kde výrobu metamfetamínu pre V. M. zabezpečoval najmä O. F., P. C., ktorého tzv. „pravou rukou“ bol od r. 2016 M. R., ktorým tabletky potrebné na výrobu metamfetamínu dodával A. Q. a od r. 2017 aj T. C., pričom následne po vyrobení metamfetamínu, tento bol odovzdaný V. M., ktorí ho následne odpredával prostredníctvom svojej siete dilerov, ku ktorým patrila aj M. B., ktorí ho predávali konečným spotrebiteľom, kde ako sprostredkovateľ pri zabezpečovaní tabliet na výrobu metamfetamínu a pri distribúcii metamfetamínu medzi V. M. a P. C. pôsobila U. R. ako vtedajšia družka P. C.; V. Z., ktorý tvoril tzv. „dvojičku“ s T. H., si zabezpečovali tabletky na výrobu metamfetamínu a aj iné prekurzory potrebné k výrobe drog, kde metamfetamín m vyrábali aj P. C., pričom získaný metamfetamín prostredníctvom svojich dilerov, ku ktorým patrili aj M. A., O. A., M. C., predával konečným spotrebiteľom; W. C., bývalá manželka P. C., sa podieľala na výrobe metamfetamínu ako tzv. „varič“, pričom takto vyrobený metamfetamín od W. C. odoberal aj P. C. v prípade, že sám mal prestávku vo výrobe metamfetamínu a tento následne postupoval svojím dilerom, ku ktorým patrila M. B., ktorá ho distribuovala konečným spotrebiteľom, kde členovia zločineckej skupiny sa navzájom podporovali tak, že v prípade výpadku metamfetamínu, resp. prekurzorov určených na výrobu metamfetamínu si pomáhali vzájomne so zabezpečením týchto látok tak, aby nebola narušená distribúcia metamfetamínu, resp. prekurzorov určených na výrobu metamfetamínu v rámci celej štruktúry zločineckej skupiny od jej riadiacich zložiek až po samotných konzumentov, pričom celá, takto riadená a dôsledne koordinovaná činnosť, bola vykonávaná za účelom zisku pre jednotlivých členov a osôb činných pre zločineckú skupinu.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podali ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní čo do časti, v ktorej Špecializovaný trestný súd uznal skôr menovaných za vinných odvolanie obžalovaní Z., A., A., C., R. a I. (č. l. 8885 a nasl., detto); obžalovaný Z., ktorý sa hlavného pojednávania, na ktorom bol predmetný rozsudok vyhlásený nezúčastnil, podal v zákonnej lehote v rozsahu čo do výroku o vine a treste odvolanie prostredníctvom obhajcu (viď č. l. 8896 a nasl., detto). Skôr „zahlásené“, prípadne - čo sa týka obžalovaného Z. - podané odvolania všetci obžalovaní odôvodnili dodatočne prostredníctvom obhajcov, v znení ich vlastnou rukou spísaných doplnení, príp. priamo ako odvolanie označených písomných podaní.

Proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie aj prokurátor, a síce proti výroku o uznaní menovaných za vinných v neprospech každého z obžalovaných ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č. l. 8885 a nasl., detto) v zmysle jeho dodatočne doručených písomných dôvodov (a tomu zodpovedajúcim spôsobom „modifikovaného“ rozsahu podaného odvolania, kedy sa prokurátor „ex post“ stotožnil so záverom Špecializovaného trestného súdu ohľadom výroku o oslobodení menovaných spod obžaloby v tam podrobne uvedenom rozsahu, podrobne precizovanom v skutkovej vete výrokovej časti dotknutého rozsudku).

Predmetná trestná vec je v súčasnosti vedená na Najvyššom súde Slovenskej republiky za účelom konania a rozhodovania o odvolaniach skôr uvedených procesných strán; za použitia technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti, t. j. náhodným výberom prostredníctvom generátora elektronickej podateľne bola vec 7. októbra 2022 pridelená senátu 1T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, kde je ďalej vedená pod sp. zn. 1To/13/2022.

+ + +

Obžalovaný Z. doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 9. februára 2023 prostredníctvom obhajcu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej obsah možno zhrnúť čo do dôvodov tak, že „... v danom štádiu konania aj vzhľadom na dĺžku väzobného stíhania (takmer 30 mesiacov) je potrebné vyhodnocovať dôvodnosť väzby v kontexte vykonaného dokazovania. Pokiaľ ide o dôvodnosť väzby, podľa ústavného súdu s postupujúcim väzobným stíhaním je nevyhnutné, aby sa dôkazná situácia svedčiaca v prospech podozrenia zo spáchania stíhaného trestného činu neoslabovala (k tomu pozri napr. IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 541/2021), ale aby sa potvrdzovala, či dokonca zosilňovala. Dôkazná situácia vtelená do odôvodnenia rozhodnutia o vzatí do väzby by mala pri predlžovaní väzby vykazovať určitý kvalitatívny progres. (III. ÚS 582/2021). Aj v tejto oblasti EŠLP vyslovil svoj právny názor, keď vo veci Stögmüller v. Rakúsko uviedol, že aj ak existuje dôvodné podozrenie, že obvinený spáchal trestný čin, nemôže daná skutočnosť predstavovať jediný dôvod väzby. Rovnako Ústavný súd SR v náleze, sp. zn. I. ÚS 452/2020 a sp. zn. III. ÚS 33/2021, uvádza, že predpokladom vzatia, držania vo väzbe je existencia kvalifikovanej obavy, ktorá musí byť odôvodnená. Dôvodnosť obavy musí spočívať buď v konaní obvineného alebo v ďalších konkrétnych skutočnostiach. Z vykonaného dokazovania je možné zistiť iba skutočnosť, že dôvodom preventívnej väzby je všeobecná domnienka, obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti. Ak by mal na väzbu postačovať takto vyjadrený dôvod, v takom prípade by existoval dôvod väzby automaticky a paušálne u všetkých osôb obvinených z takejto (alebo aj akejkolvek inej) trestnej činnosti. Napr. v náleze, sp. zn. I. ÚS 452/2020, Ústavný súd SR konštatoval porušenie práva obvineného na osobnú slobodu jeho vzatím do väzby, pričom tento nález odôvodnil nasledovne: „... z povahy Trestným poriadkom požadovanej kvality dôvodnosti obavy vyplýva, že táto nemôže byť všeobecná alebo abstraktná (teda nezávislá od skutkových okolností danej veci), ale musí mať svoj pôvod, musí vyplývať alebo byť vyvolaná buď konaním obvineného, alebo ďalšími konkrétnymi skutočnosťami majúcimi vzťah k obvinenému alebo súvisiacimi s konkrétnym trestným stíhaním. Samotná existencia, dôvodnosť a obsah obavy musia byť pritom v odôvodnení rozhodnutia o vzatí obvineného do väzby vyjadrené vo vzťahu k obvinenému dostatočne určito a zrozumiteľne“.

„Obžalovaný poukazuje najmä na celkovú dĺžku jeho väzobného stíhania (30 mesiacov), v rámci ktorej zastáva názor, že po takej dlhej dobe väzobného stíhania museli pominúť akékoľvek dôvody väzby, pričom v tomto smere poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu činnosť ÚS SR, napr., III. ÚS 460/2021, kde ústavný súd považuje napr. dĺžku lehoty väzbu 28 mesiacov za ústavne neakceptovateľnú. Od vzatia ... do väzby obžalovanému postupne odpadávali dôvody väzby. Od posledného rozhodovania o väzbe je potrebné upozorniť, že došlo aj k výraznému oslabeniu dôkaznej situácie. ... pri komparácii znenia skutkovej vety obžaloby a znenia skutkovej vety rozsudku (pozn.: napadnutého odvolaním obžalovaného tak, ako je napokon uvedené v skoršom texte aktuálneho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) je možné konštatovať výraznú úpravu skutkovej vety zo strany prvostupňového súdu. V obžalobe vymedzený skutok o rozsahu 4,5 strán sa po čiastočnom oslobodení spod obžaloby a úprave skutkov viet zmenil na štvorriadkový neurčitý opis skutku, z ktorého vyplýva, že obžalovaný mal predatť drogy osobe M. R.. Je preto možné dôvodnosť obavy z pokračovania zúžiť už len na vyššie uvedený skutok. K predmetnému je potrebné upozorniť, že daný skutok je výlučne založený na výpovedi spolupracujúceho obvineného. K výpovediam „kajúcnikov“, resp. spolupracujúcich obvinených, ústavný súd poznamenáva (III. ÚS 460/2021), že výpovede „kajúcnikov“ môžu v zásade odôvodniť väzbu na začiatku trestného stíhania, avšak počas jej trvania takéto výpovede z pohľadu dôvodnosti väzby sa postupne oslabujú, hlavne ak sa neodhalil vo vyšetrovaní žiadny ďalší dôkaz. Toto tvrdenie je do určitej miery v protiklade so súčasnou aplikačnou praxou, keď výpoveď „kajúcnika“, resp. viacerých „kajúcnikov“, zo začiatku trestného stíhania často postačuje aj na väzobné stíhanie trvajúce dlhé mesiace či na viaceré opakované predlžovania lehoty trvania väzby v prípravnom konaní, a to napriek tomu, že žiadne ďalšie podstatné dôkazy vyšetrovanie neodhalilo, resp. postup vo vyšetrovaní je s výraznými prieťahmi, keď medzi jednotlivými procesnými úkonmi sú nezriedka aj dlhé týždne dôkazového vákuu. V tejto časti je potrebné spomenúť aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozn.: obžalovaný poukázal na podstatné argumentačné závery vyplývajúce z rozsudku Labita v. Taliansko). Zákonná požiadavka skúmania tzv. materiálnych dôvodov väzby predstavuje zákonnú podmienku pre ďalšie trvanie väzby obvineného. Obvinený preto upozornil súdy, že práve z vykonaného dokazovania musí

preto vyplývať dôvodné podozrenie, že sa stal skutok uvedený v obžalobe, že má znaky konkrétneho trestného činu a že sa možno celkom dôvodne domnievať, že skutok spáchal obvinený. V tomto smere je nutné zdôrazniť, že podstatná je aj právna kvalifikácia skutku, ktorý sa obvinenému kladie za vinu, t. j. aký trestný čin polícia (či prokuratúra) v skutku vidí, pričom znaky tohto trestného činu musia taktiež vyplývať z vykonaného dokazovania. Súd preto nesmie vychádzať iba formálne z uznesenia o vznesení obvinenia, ale musí skúmať a hodnotiť dôkazy, ktoré k vzneseniu obvinenia viedli. Ak dokazovanie nepotvrdzuje, že sa stal skutok uvedený v uznesení o vznesení obvinenia, nie je naplnená väzobná podmienka. Podstatná je právna kvalifikácia skutku, ktorý sa obvinenému kladie za vinu".

„Na základe uvedeného obžalovaný má za to, že je dôvodný záver, že u neho pominuli dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto žiada v zmysle ustanovenia § 79 Trestného poriadku o prepustenie z výkonu väzby".

„V prípade, ak by súd mal za to, že dôvody väzby naďalej pretrvávajú, je potrebné uviesť, že pri rešpektovaní práv obvineného ako aj pri rešpektovaní skutkových okolností i s ohľadom na právnu kvalifikáciu skutku, ktorý sa mu kladie za vinu je možné dospieť k záveru, že náhradou väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka v spojení s primeranými obmedzeniami a povinnosťami za súčasného nariadenia kontroly obžalovaného technickým prostriedkom - zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby - sa dosiahne rovnaký účel, aký je sledovaný „držaním" obžalovaného vo väzbe".

„Preto v prípade, ak by súd dospel k záveru o existencii dôvodov väzby, navrhujeme, aby súd takto rozhodol:

- podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku, § 80 ods. 1 Trestného poriadku obžalovaného V. Z. prepúšťa z väzby na slobodu,
- podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pri existencii dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, väzbu obžalovaného V. Z. nahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka a (pozn.: cit.), na obvineného V. Z. ukladá dohľad probačného a mediačného úradníka,
- podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku je obžalovaný V. Z. povinný oznámiť policajtom, prokurátorovi alebo súdu, ktorý vedie konanie, každú zmenu miesta pobytu,
- podľa § 82 ods. 4 Trestného poriadku nariaďuje kontrolu obžalovaného V. Z. technickým prostriedkom - zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby podľa § 6 zákona č. 78/2015 Z. z. o kontrole výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami,
- podľa § 82 ods. 1 Trestného poriadku ukladá obžalovanému V. Z. tieto primerané povinnosti a obmedzenia:
- okamžite po oznámení rozhodnutia o prepustení z výkonu väzby, podrobiť sa a strpieť inštaláciu technického prostriedku - zariadenia na určenie polohy kontrolovanej osoby v priestoroch Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice, ktorú vykoná určený probačný a mediačný úradník,
- pravidelne sa dostavovať k probačnému a mediačnému úradníkovi príslušného súdu, a to podľa určenia probačného a mediačného úradníka, prvýkrát v lehote troch pracovných dní od momentu jeho prepustenia z výkonu väzby, v úradných hodinách súdu".

„V záujme preukázania splnenia podmienok na nariadenie kontroly obžalovaného V. Z. technickým prostriedkom - zariadením na určenie polohy kontrolovanej osoby uvádzame, že obžalovaný po prepustení z väzby bude bývať na adrese: Z. XXX, W.".

Obžalovaní A. a R. doručili Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 10. februára 2023 prostredníctvom spoločného obhajcu totožným podaním formulovanú žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú odôvodnili okrem poukazu na závery vyplývajúce z ustálenej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, príp. Ústavného súdu SR v podstate tak, že

„... verejné zasadnutie o odvolaní prokurátora a obžalovaných bolo určené na 15. februára 2023. Najvyšší súd SR 8. februára 2023 zrušil termín verejného zasadnutia a určil nový termín na 29. marca 2023, čo je 7 a pol mesiaca po vyhlásení rozsudku prvostupňovým súdom ... odvolací súd, sudca, ktorý namietol svoju zaujatosť v tejto veci, reagoval z neznámych dôvodov neskoro, čím ďalej prehľbil už aj bez toho nepríjemné prieťahy v konaní. Okolnosť, pre ktorú sudca namietol svoju zaujatosť mala byť tomuto sudcovi známa už pri určovaní termínu verejného zasadnutia a nie niekoľko pracovných dní pred termínom samotného konania o odvolaní". Obžalovaní v stručnosti uzatvárajúc skonštatovali, že „...

žiadajú, aby boli ihneď prepustení z väzby".

V identický dátum, t. j. 10. februára 2023 doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prostredníctvom obhajcu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu aj obžalovaný C.; nad rámec odkazov na závery rozhodovacej činnosti ESLP ako aj príslušných ustanovení Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, resp. § 2 ods. 2, resp. ods. 6 Trestného poriadku menovaný uviedol, že „... podanou žiadosťou sa domáham prepustenia z väzby na slobodu, nakoľko dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v súčasnosti nie je daný a zároveň dochádza k neprimeraným prieťahom v konaní poukazujem na fakt, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol rozsudkom 12. augusta 2022. Následne vypracoval písomné vyhotovenie predmetného rozsudku, ktoré mi bolo doručené 19. septembra 2022. Súčasťou doručenia predmetného rozsudku nebola výzva súdu na zaslanie odôvodnenia podaných odvolaní, teda súd procesným stranám neurčil lehotu na zaslanie odôvodnenia odvolania. Som toho názoru, že súd prvého stupňa pochybil, keď spis predložil odvolaciemu súdu predčasne, konkrétne v čase, keď neboli odvolania odôvodnené procesnými stranami. Ja som moje odvolanie odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním z 10. októbra 2022 (súdu doručenom 13. októbra 2022). Posledná z procesných strán, konkrétne ÚŠP GP SR, doručila odôvodnenie odvolania až 23. januára 2023 priamo odvolaciemu súdu, teda viac ako 5 mesiacov po tom, ako súd prvého stupňa vo veci rozhodol. Prokurátor si teda nesplnil svoju zákonnú povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 311 ods. 2 Trestného poriadku. Bolo povinnosťou súdu prvého stupňa, resp. neskôr odvolacieho súdu včas a primerane reagovať na porušenie povinností prokurátora včas odôvodniť podané odvolanie a zabrániť tak vzniku zbytočných prieťahov v odvolacom konaní. Som toho názoru, že súd prvého stupňa mal určiť procesným stranám lehotu na zaslanie odôvodnenia odvolaní, čím by nepochybne došlo k skráteniu vyššie uvedenej neprimeranej lehoty ... podotýkam, že technicko - administratívne úkony súdu, ako je doručovanie písomností či predloženie spisu nadriadenému súdu nemožno v žiadnom prípade považovať za také úkony, ktoré by mohli ospravedlniť objektívne existujúce prieťahy v konaní. Z hľadiska čakania obžalovaného vo väzbe nemôžu byť takéto príčiny prieťahov v konaní v jeho neprospech. Nečinnosť, resp. prieťahy v konaní vo vyššie špecifikovanej dĺžke v žiadnom prípade nemôžu obstáť vo vzťahu k požiadavke urýchleneho konania vo väzobných trestných veciach. V súvislosti s neprimeranou dĺžkou konania poukazujem v ďalšom na to, že na 15. februára 2023 bolo vo veci vytyčené verejné zasadnutie, ktoré však bolo 8. februára 2023 zrušené (z dôvodu ..., že jeden z členov senátu bol vylúčený z rozhodovania vo veci a nový člen senátu potrebuje čas na prípravu) a bol určený nový termín verejného zasadnutia na

29. marca 2023. Som toho názoru, že k zrušeniu verejného zasadnutia došlo z dôvodov na strane súdu, pričom obžalovaný nesmie nieť za takýto postup súdu žiadnu zodpovednosť. Navyiac, nový termín verejného zasadnutia bol určený až s odstupom jeden a pol mesiaca od pôvodného termínu. Ja si uvedomujem zaťaženosť odvolacieho súdu a fakt, že k prieťahom dochádza z objektívnych dôvodov, som však toho názoru, že nie je nevyhnutné za týchto okolností, aby som na rozhodnutie o podaných odvolaniach čakal vo väzbe".

„... z doterajšieho konania je zrejmé, že dôvod preventívnej väzby už v súčasnosti nie je daný, a to najmä s poukazom na dlhé časové obdobie odo dňa môjho vzatia do väzby ... a rovnako s ohľadom na obsah rozsudku Špecializovaného trestného súdu ... a obsah môjho odvolania. V súvislosti s materiálnymi podmienkami môjho väzobného stíhania poukazujem v celom rozsahu na obsah môjho odvolania proti rozsudku súdu I. stupňa, kde som podrobne 4 uviedol všetky moje výhrady a námietky týkajúce sa tohto trestného konania. V celom rozsahu odkazujem na argumentáciu tam uvedenú, pre účely tejto žiadosti nepovažujem za účelné túto argumentáciu opakovať. Dovoľujem si však požiadať Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby sa s podstatou mojich odvolacích námietok oboznámil a tieto zohľadnil pri rozhodovaní o tejto mojej žiadosti. Z pohľadu existencie dôvodov preventívnej väzby uvádzam, že dôvodná obava z pokračovania alebo dokonania trestnej činnosti v súčasnosti nie je aktuálna (a to najmä s poukazom na charakter predmetnej trestnej činnosti). Riziko pokračovania v trestnej činnosti alebo dokonania trestného činu musí byť akútne v čase rozhodovania o väzbe. Som toho názoru, že aktuálne nemôže existovať akútne riziko pokračovania v trestnej činnosti, ktorá mi je kladená za vinu. V súvislosti s vyššie uvedeným poukazujem na to, že ani druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby na účel § 71 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku. Ak neexistujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodnú obavu, že budem pokračovať v trestnej činnosti, potom dôvod preventívnej väzby nie je daný. Preventívny dôvod väzby nesmie byť založený na ničím nepodložených hypotézach a domnienkach, ale na konkrétnych skutočnostiach svedčiacich podozreniu, že v prípade prepustenia z väzby budem pokračovať v trestnej činnosti. Takéto skutočnosti však ku dňu podania tejto žiadosti neexistujú a nie sú preukázané".

„... záverom uvádzam, že väzba predstavuje najzávažnejší zaistovací inštitút a nemôže byť využívaná na bezdôvodné pozbavenie osobnej slobody ... v mojom prípade väzba nereflektuje zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t. j. že vždy by mali byť využité opatrenia, ktoré najlepšie budú viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia. Som toho názoru, že za aktuálneho stavu dôvod preventívnej väzby neexistuje".

„Z dôvodov vyššie uvedených žiadam Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby ma prepustil z väzby na slobodu, nakoľko dôvod väzby podľa 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku u mňa daný nie je".

Obžalovaný A. doručil 13. februára 2023 doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky obdobne tak žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu s tým, že predmetnú žiadosť doplní prostredníctvom obhajkyne, k čomu naostatok aj došlo, a síce osobitným podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v nasledujúci pracovný deň (14. februára 2023) - obžalovaný súčasne dodal, že žiadosť bližšie odôvodní cit. : „na hlavnom pojednávaní osobne". Čo sa teda týka odôvodnenia zmienenej žiadosti o prepustenie na slobodu prostredníctvom obhajkyne tak platí, že svoju argumentáciu podoprel o nižšie formulované podstatné tvrdenia, spočívajúce predovšetkým v nasledovnom:

„... obžalovaný sa svojou žiadosťou domáhal prepustenia z väzby, ktorú odôvodňuje nielen prieťahmi v konaní, ale aj s poukazom na aktuálne rozhodnutia Ústavného súdu SR. Dňa 12. októbra 2022 prišlo k vyhláseniu rozsudku Špecializovaného trestného súdu ... od vyhlásenia odvolaním napadnutého rozsudku uplynula lehota 6 mesiacov, počas ktorých neprišlo k žiadnemu úkonu zo strany súdu. Obžalovaní sú si síce vedomí rozsiahlosťou spisového materiálu, s ktorým sa musí odvolací súd oboznámiť, avšak lehotu 6 mesiacov považujú za neprimerane dlhú. Na 15. februára 2023 bol stanovený termín verejného zasadnutia, ktorý bol však týždeň pred týmto termínom zo strany najvyššieho súdu zrušený, a to z dôvodu vylúčenia člena senátu. Nový termín bol stanovený na 29. marca 2023, teda viac ako mesiac po prvotne plánovanom termíne verejného zasadnutia. I napriek všetkej úcte k rozhodujúcemu senátu, zistenie nutnosti vylúčenia jedného z členov senátu po viac ako piatich mesiacoch za prieťahy, ktoré nemožno akceptovať a zakladajú dôvod na prepustenie z väzby obžalovaného ... (pozn.: väzobné stíhanie obžalovaného predstavuje) ... dobu takmer 2 (dva) roky a 8 (osem) mesiacov".

Obžalovaný A. s poukazom na ním podrobne špecifikované právne závery plynúce z rozhodovacej činnosti EŠLP, Ústavného súdu SR, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (koncentrujúc sa súčasne na ním označené relevantné ustanovenia právnych predpisov - tak Ústavy Slovenskej republiky, ako aj Trestného poriadku - prípadne Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) doplnil, že „... v tomto konkrétnom prípade je nevyhnutné poukázať aj na tú skutočnosť, že svedkovia predmetnej trestnej veci sú výlučne v pozícii spolupracujúcich obvinených, tzv. „kajúcnikov". Výpovede týchto svedkov boli podkladom pre odsúdenie obžalovaných i napriek tomu, že neexistujú žiadne iné relevantné dôkazy, ktoré by boli zo strany prokuratúry predložené". Obžalovaný upriamil pozornosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na ďalšiu súvisiacu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, resp. závery vyplývajúce z judikatórnej činnosti EŠLP s tým, že „... aj počas konania na Špecializovanom trestnom súde došlo k tzv. „vákuu“, keď od podania obžaloby až do vytýčenia prvého termínu hlavného pojednávania uplynula doba viac ako sedem mesiacov a aktuálne od vyhlásenia rozsudku až do stanovenia termínu verejného zasadnutia na odvolacom súde uplynie doba viac ako sedem mesiacov, čo znamená, že konaním ŠTS a NS dochádza k situácii, kedy sa obžalovaný nachádza vo väzbe viac ako 14 mesiacov bez nariadených úkonov".

„Obžalovaný opakovane pri svojich žiadosťiach o prepustenie z väzby predkladal listiny pre účely nahradenia väzby technickými prostriedkami na kontrolu polohy a pobytu:

- a) LV nehnuteľnosti, kde má trvalý pobyt,
- b) súhlas vlastníka,

- c) potvrdenie o odbere elektrickej energie,
- d) potvrdenie o internetových službách viaznucich na predmetnú nehnuteľnosť".

S poukazom na uvedené obžalovaný A. súhrnne uzatvoril, že „... (pozn.: jeho) aktuálne väzobné stíhanie ... je ústavne neudržateľné, a preto navrhujeme, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že:

- obžalovaný O. A. sa prepúšťa z väzby na slobodu,
- väzba obžalovaného sa nahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka,
- súd prijíma písomný sľub obžalovaného,
- súd ukladá obžalovanému ... nasledovné povinnosti a obmedzenia: najneskôr nasledujúci pracovný deň po právoplatnosti rozhodnutia o prepustení z väzby na slobodu podrobiť sa a strpieť inštaláciu technického prostriedku na kontrolu polohy a pobytu monitorovanej osoby, prípadne iné obmedzenia a povinnosti podľa úvahy súdu".

Na podklade vyššie vyjadreného Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „najvyšší súd" alebo „odvolací súd", ak nie je uvedené inak) postupom podľa § 301 v spojení s § 302 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku nariadil termín verejného zasadnutia (tzv. verejné zasadnutie s výsluchom obvinených) a ďalej postupoval podľa § 304 ods. 2 Trestného poriadku - tzn., postupujúc primerane podľa § 72 ods. 3 Trestného poriadku umožnil účasť na verejnom zasadnutí obžalovaným, ich obhajcom a prokurátorovi; predseda senátu skôr menovaných obžalovaných vypočul a umožnil členom senátu, prokurátorovi a obhajcom položiť obžalovaným otázky, zatiaľ čo záverom prítomným procesným stranám udelil slovo na prednes konečných návrhov; tak dospel k nasledovným „dodatočným" zisteniam:

Obžalovaný A. v rámci výsluchu uviedol, že zotrváva na dôvodoch svojej písomne podanej sťažnosti. V prípade prepustenia sa bude zdržiavať u svoje manželky v mieste prechodného bydliska.

Obhajca menovaného navrhol žiadosti obžalovaného vyhovieť.

Obžalovaný Z. v rámci výsluchu uviedol, že zotrváva na dôvodoch svojej písomne podanej žiadosti. Dôvody väzby sú založené na výpovediach kajúcnikov, ktorí uviedli, že len mal byť prítomný pri nejakej trestnej činnosti. V prípade prepustenia sa bude zdržiavať na adrese trvalého bydliska.

Jeho obhajca navrhol žiadosti vyhovieť. Poukázal na to, že od posledného rozhodovania o väzbe prišlo k výraznému posunu v dôkaznej situácii, keď sa údajná trestná činnosť zúžila len na to, že obžalovaný mal predávať omamné látky svedkovi R.. Jeho vina je opretá len o výpoveď spolupracujúceho obvineného, iné dôkazy absentujú.

Obžalovaná R. uviedla, že zotrváva na dôvodoch svojej písomne podanej žiadosti. V prípade prepustenia sa bude zdržiavať v mieste trvalého bydliska.

Obhajca obžalovanej R. navrhol žiadosti obžalovanej vyhovieť.

Obžalovaný C. uviedol, že zotrváva na tom, čo uviedol v písomnej žiadosti. Je už 32 mesiacov nezákonne vo väzbe, pretože mal v senáte na súde prvého stupňa JUDr. Kráľika, ktorý v inej veci vedenej na ŠTS pod sp. zn. BB-4T/12/2020, rozhodoval, pričom s poukazom na rozsudok ESLP vo veci Mucha proti SR rozhodovať nemal. V prípade prepustenia sa bude zdržiavať na prechodnom bydlisku u svojej manželky.

Obhajca obžalovaného uviedol, že zotrváva na dôvodoch uvedených v písomnej žiadosti a navrhuje jej vyhovieť.

Obžalovaný A. uviedol, že sa pridáva argumentácie uvedenej v písomne podanej žiadosti. V prípade prepustenia sa bude zdržiavať v mieste trvalého bydliska.

Jeho obhajkyňa v zhode s obžalovaným navrhla, aby jeho žiadosti bolo vyhovené. Poukázala na prieťahy v konaní, ktoré vznikli doteraz na súde prvého i druhého stupňa.

Prokurátor uviedol, že podľa jeho názoru dôvodu väzby u všetkých obžalovaných nezmenene trvajú. Jedná sa o skutkovo i právne náročnú vec s množstvom dôkazov, a preto podľa neho prieťahy konania nie sú dané. Navrhol preto, aby najvyšší súd žiadosti obžalovaných zamietol a väzbu nenahradil menej invazívnymi opatreniami.

+ + +

Najvyšší súd dospel po vykonaní vyššie uvedených procesných úkonov a vyhodnotení z nich vyplývajúcich skutočností v spojení s argumentáciou obžalovaných obsiahnutou už v nimi podaných žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu a obsahom predloženého spisu k záveru, že žiadosti menovaných o prepustenie z väzby na slobodu (čo platí prirodzene aj vo vzťahu k nimi prezentovaným žiadostiam na nahradenie väzby niektorým z uvádzaných procesných prostriedkov) je potrebné zamietnuť.

Pri jeho vyslovení sa najvyšší súd spravoval nasledovnými úvahami.

+ + +

Najvyšší súd najskôr považuje za potrebné aspoň v stručnosti chronologicky „zrekapitulovať“ priebeh konania a rozhodovania o väzbe menovaných, resp. ostatných relevantných procesných úkonov vyplývajúcich z obsahu predloženého spisu.

- uznesením vyšetrovateľa KR PZ Trnava, ČVS: KRP-146/1-VYS-TT-2019, z 23. apríla 2020 bolo vznesené obvinenie obžalovanému O. I. (ide o skutok v bode 3/ obžaloby prokurátora, na ktorej podklade konal a rozhodoval Špecializovaný trestný súd - viď č. I. 4 a nasl., zv. č. I. vyšetrovacieho spis v znení opatrenia prezidenta PZ o založení výberovej príslušnosti Národnej kriminálnej agentúry z 27. apríla - viď ČVS: PPZ-134/NKA-BA1-2020, č. I. 44 a nasl., resp. č. I. 49 a nasl., príp. upovedomenie o zmene právnej kvalifikácie, č. I. 97 a nasl. - všetko zv. č. I. vyšetrovacieho spisu),

- uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry PPZ, ČVS: 134/NKA-BA1-2020, zo 17. júna 2020 bolo vznesené obvinenie obžalovaným A. a C. (skutok v bode 3/ obžaloby prokurátora; viď č. I. 54 a nasl., detto) v znení upovedomenia o zmene právnej kvalifikácie konania t. č. obvineného O. A. (č. I. 188 a nasl., detto); uznesením vydaným pod totožným ČVS dňa 4. novembra 2020 bolo vznesené obvinenie obžalovaným Z. a A. (skutok v bode 3/ obžaloby - viď č. I. 99 a nasl., detto),

- k tomu treba poukázať na uznesenie vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry PPZ, ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020, zo 17. augusta 2020, ktorým bolo vznesené obvinenie okrem iných aj obžalovaným Z., A., R., C. a A. (č. I. 3029 a nasl., zv. č. XI. vyšetrovacieho spisu), vzťahujúce sa ku skutku v bode 1/ podanej obžaloby, resp. vo vzťahu k obžalovaným Z. a R. reflektovanom v bode 2/ zmienenej obžaloby;

- uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry PPZ, ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020 z 23. septembra 2020 bolo vznesené obvinenie obžalovanej R. a síce pre skutok premietnutý v bode 4/ obžaloby (č. I. 3116 a nasl., detto),

- uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry PPZ, ČVS: PPZ-216/NKA-BA1-2020 z 23. októbra 2020 (č. I. 3132 a nasl., detto) bolo vznesené obvinenie aj obžalovaným Z. a A. za skutok v bode 2 obžaloby no a napokon,

- uznesením vyšetrovateľa Národnej kriminálnej agentúry PPZ z 20. januára 2021 podľa § 21 ods. 3

Trestného poriadku per analogiam s poukazom na § 19 ods. 1 Trestného poriadku bola k trestnej veci vedenej pod ČVS: PPZ.-216/NKA-BA1-2020 spojená na spoločné konanie (ďalej vedené pod naposledy označeným ČVS) aj trestná vec dovtedy vedená pod ČVS: PPZ-134/NKA-BA1-2020 (viď č. I. 191, zv. č. I. vyšetrovacieho spisu),

- prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry podal 17. júna 2021 obžalobu aj na obžalovaných, ktorí v aktuálnej fáze konania pred odvolacím súdom požiadali o prepustenie z väzby na slobodu a ako je napokon podrobne rozvedené v konštatačnej časti tohto uznesenia vyššie (podrobnejšie viď č. I. 6532 a nasl., zv. č. XXI. súdneho spisu).

Čo sa týka konania a rozhodovania o osobnej slobode menovaných, najvyšší súd sa obmedzí z dôvodu prehľadnosti a vskutku početného množstva rozhodnutí o väzbe (nielen) obžalovaných v priebehu trestného konania najskôr „len“ na okamih „počiatku“ obmedzenia ich osobnej slobody väzbou; v takom prípade platí, že

i) obžalovaný V. Z.:

- bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 1Tp/3/2020, z 20. augusta 2020, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tost/19/2020, zo 17. septembra 2020 z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby plynie od 17. augusta 2020,

ii) obžalovaný M. A.

- bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 1Tp/3/2020 z 20. augusta 2020, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tost/19/2020, zo 17. septembra 2020 z dôvodov § 71 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby plynie od 17. augusta 2020,

iii) obžalovaná U. R.:

- bola vzatá do väzby uznesením sudcu prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 1Tp/3/2020 z 20. augusta 2020, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1Tost/19/2020, zo 17. septembra 2020 z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby plynie od 17. augusta 2020 (všetci traja doposiaľ uvedení menovaní viď č. I. 3361 a nasl., resp. 3374 a nasl., zv. č. XI. vyšetrovacieho spisu),

iv) obžalovaný M. C.:

- bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 9Tp/46/2020, z 20. júna 2020 (č. I. 373 a nasl., zv. č. II. vyšetrovacieho spisu) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5Tpo/20/2020, zo 14. júla 2020 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby začala plynúť od 17. júna 2020, (č. I. 387 a nasl., detto),

v) obžalovaný O. A.:

- bol vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 9Tp/46/2020, z 20. júna 2020 č. I. 373 a nasl., zv. č. II. vyšetrovacieho spisu) v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 5Tpo/20/2020, zo 14. júla 2020 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby začala plynúť 17. júna 2020, (č. I. 387 a nasl., detto).

Menovaní sú „väzobne“ stíhaní od okamihu ich „prvovzatia“ do väzby nepretržite, sú s priebežnou

zmenou dôvodov väzby, kedy platí, že u všetkých obžalovaných, ktorých žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu predstavujú intencne vymedzený predmet rozhodovania najvyššieho súdu je v súčasnosti daný už „iba“ dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

O osobnej slobode skôr menovaných obžalovaných bolo naposledy rozhodované:

- čo sa týka obžalovaných Z., R. a A., uznesením Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 12T/9/2021, z 23. mája 2022 (č. l. 8436 a nasl., zv. č. XXX. súdneho spisu) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tost-š/13/2022, z 9. júna 2022 (č. l. 8550 a nasl., zv. detto) bola postupom podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietnutá žiadosť menovaných o prepustenie z väzby na slobodu s tým, že obžalovanému Z. Špecializovaný trestný súd podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku zmenil dôvody väzby tak, že tento je vo väzbe už len z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku; väzbu menovaného Špecializovaný trestný súd nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku; ohľadom obžalovaného A. platí, že označenými rozhodnutiami bola postupom podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku zamietnutá jeho žiadosť o nahradenie väzby prijatím písomného sľubu ako aj jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, a síce s poukazom na § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku; tu treba uviesť, že Špecializovaný trestný súd tým istým (menovanými sťažnosťou napadnutým) uznesením rovnako tak rozhodoval o žiadosti obžalovanej R. o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol, avšak súčasne podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku zmenil dôvody väzby menovanej zhodne, ako u obžalovaného Z., tzn. túto ponechal vo väzbe len z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a väzbu menovanej nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku (obžalovaná sa po vyhlásení uznesenia Špecializovaným trestným súdom vzdala práva podať sťažnosť - vid' č. l. 8438, zv. č. XXX., súdny spis),

- uznesením Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 12T/9/2021, z 21. marca 2022 (č. l. 7741 a nasl., zv. č. XXVII., súdny spis) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tost-š/9/2022, z 5. apríla 2022 (č. l. 7822 a nasl., detto) boli postupom podľa § 79 ods. 2, § 76 ods. 11 Trestného poriadku zmenené dôvody väzby menovaného tak, že tento je vo väzbe z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku aj pre skutky, ktoré sú v obžalobe prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/1 Gv 103/2020/1000, zo 17. júna 2021 voči tomuto obžalovanému v bodoch 2/ a 3/ obžaloby právne kvalifikované ako pokračovací obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona; rovnako tak zmienenými rozhodnutiami bola právoplatne zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, a síce postupom podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku, zatiaľ čo obdobne tak boli zamietnuté žiadosti menovaného o nahradenie väzby prijatím písomného sľubu, resp. dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku, resp. § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku a napokon,

- uznesením Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 12T/9/2021, z 3. januára 2022 (č. l. 7223, zv. č. XXIII. súdneho spisu) v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tost-š/1/2022, zo 17. januára 2022 (č. l. 7306 a nasl., detto) bola zamietnutá žiadosť obžalovaného M. C. o prepustenie z väzby na slobodu, zatiaľ čo podľa § 80 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného poriadku bola zamietnutá žiadosť menovaného o nahradenie väzby prijatím písomného sľubu, resp. podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku bola obdobne tak zamietnutá jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Súhrnne vzaté platí, že nakoľko bol (čiastočne) odsudzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu vyhlásený 12. augusta 2022 a vec následne na podklade podaných odvolaní predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 7. októbra 2022, je práve prvé z vyššie zmienených troch väzobných uznesení najvyššieho súdu (vydané 9. júna 2022) „posledným“ väzobným rozhodnutím, voči ktorému možno konštatovať personálnu súvzťažnosť ohľadom (dvoch) obžalovaných, v súčasnosti podávajúcimi

žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. S poukazom na obsah predloženého spisu možno v spojení s vyššie vyjadreným vyvodiť záver, že o osobnej slobode menovaných bolo rozhodované plynulo, prednostne a bez akýchkoľvek zbytočných prietahov, resp. že by toto rozhodovanie bolo „poznačené“ inými obdobnými vadami spočívajúcimi v jeho líkavosti alebo neprimeranej dĺžke. K tomu sa naostatok vyjadril najvyšší súd ešte v uznesení, sp. zn. 5 Tost-š/1/2022, zo 17. januára 2022; napokon, ako je zrejmé z už skôr naznačeného, dotknutá požiadavka „našla“ svoju objektívnu reflexiu vo vyhlásení rozsudku vo veci samej, k čomu možno len v stručnosti poznamenať, že v zmysle zaznamenaného prednesu predsedu senátu Špecializovaného trestného súdu na č. l. 8886 a nasl., zv. č. XXXII. súdneho spisu bolo pôvodne pre prejednanie trestnej veci obžalovaných nariadených viac než skutočne vykonaných termínov hlavného pojednávania (pojednávacích dní, z ktorých bol minimálne jeden zvyšný - 9. septembra 2022 zrušený z dôvodu vyhlásenia rozsudku „už“ 12. augusta 2022).

Čo sa týka podmienky dôvodnosti trestného stíhania, s tým priamo úmerne súvisiaca miera dôvodnosti podozrenia z údajného spáchania trestnej činnosti bola celkom zrejme kontinuálne posilnená, o čom svedčí nielen podanie obžaloby prokurátorom, no najmä už neprávoplatné odsúdenie obžalovaných Špecializovaným trestným súdom za skutky, ktoré Špecializovaný trestný súd právne kvalifikoval zhodne ako obzvlášť závažné zločiny (viď úvod konštatlačnej časti tohto uznesenia vyššie).

Preto možno bez väčších pochybností uzavrieť, že existencia dôvodného podozrenia súhrnne pretrváva aj v súčasnej fáze trestného konania. V tejto súvislosti je bez zásadnej relevancie skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd v zostávajúcom rozsahu výrokovej časti rozsudku obžalovaných oslobodil spod obžaloby v tam uvedenej časti (a tým tak „neuznal“ existenciu, resp. vyjadril nesúhlas s kvalifikovaním údajného konania obžalovaných ako zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona). Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (viď napr. uznesenie, sp. zn. 1Tost-š/9/2022, zo 6. apríla 2022) napokon vyplýva, že ani zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a jeho vrátenie na doplnenie dokazovania a rozhodnutie vo veci nemôže samo o sebe postačovať ako dôvod, resp. preukaz oslabenia dôvodného podozrenia v miere automaticky vedúcej ku konštatovaniu záveru o nenaplnení materiálnych podmienok väzby. K oslabeniu dôvodného podozrenia by totiž mohlo dôjsť v zásade vtedy, ak by ďalšie dokazovanie podstatným spôsobom narušilo vierohodnosť dôkazov preukazujúcich vinu (m. m. I. ÚS 35/2016), čo sa však v predmetnej trestnej veci nestalo (a o čom svedčí obsah predloženého spisu).

Zo strany sťažnostného súdu je ďalej potrebné pripomenúť, že v tejto „typovo“ rozdielnej fáze trestného konania - pri rozhodovaní o väzbe obžalovaných - všeobecne súdy posudzujú, či z obsahu predloženého spisu možno dospieť k spoľahlivo podloženému záveru o tom, že sa obžalovaní mali dopustiť skutkov, pre ktorý už bola podaná obžaloba, resp. vydaný neprávoplatný odsudzujúci rozsudok a či je skôr spomínané dôvodné podozrenie dostatočne posilnené dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, resp. skutočnosťami explicitne konštatovanými v rámci skutkových a právnych úvah obsiahnutých v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku. Ani v tomto, vskutku zásadne pokročilom štádiu trestného konania, neprislúcha všeobecným súdom, ktoré konajú a rozhodujú o väzbe obžalovaného, s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy, ako ani z nich plynúce závery.

Preto možno uviesť, že intenzita dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu rozhodne nezoslabla, a to tak čo do jeho faktickej „sily“, nie to do miery, ktorá by opodstatňovala vysloviť jeho úplný zánik. Odvolací súd pritom nijak nespochybňuje právo obžalovaných hodnotiť súčasný dôkazný stav, výsledky vykonaných procesných úkonov ako aj skôr prezentované konštatovania Špecializovaného trestného súdu [na podklade ktorých dospel Špecializovaný trestný súd (aj) k záveru o vine obžalovaných] nimi zvoleným spôsobom. K samotnej dôvodnosti podozrenia z údajnej páchanej trestnej činnosti však najvyšší súd poznamenáva, že táto sa nemôže jednoducho „rozplynúť“ v dôsledku údajných prietahov, ktoré sú obžalovanými pociťované v nimi subjektívne vyjadrenej miere. Takto formulovanú argumentáciu preto odvolací súd nemohol prijať, nakoľko prvky údajne spáchaných trestných činov a s tým spojené skutkové okolnosti sú totiž v konkrétnom štádiu trestného konania dokumentované detailne a pre úplné pochopenie je ich potrebné vnímať v logickej postupnosti a nadväznosti.

Samozrejme platí, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu bol voči odsudzujúcemu výroku

napadnutý odvolaniami obžalovaných (a aj prokurátora), avšak tieto ešte len budú posudzované odvolacím súdom v odvolacom konaní a nie v konaní a rozhodovaní o „paralelne“ jestvujúcej okolnosti, ktorou je otázka potreby ďalšieho väzobného stíhania obžalovaných.

Za tohto právneho stavu neexistuje pre odvolací súd relevantný dôvod, aby sa odklonil v otázke dôvodnosti trestného stíhania obžalovaných od vyššie konštatovaných úvah, nakoľko azda najvýznamnejším „argumentom“ pre vyslovenie pozitívneho záveru o dôvodnosti ich trestného stíhania je prioritne obsah odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorý je síce neprávoplatný, ale má nepopierateľnú výpovednú hodnotu v tom zmysle, že Špecializovaný trestný súd svojím meritórnym rozhodnutím v podstate uznal dôvodnosť podanej obžaloby.

Preto je namieste pripomenúť notoricky známu skutočnosť vyplývajúcu z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine hoci aj už neprávoplatne odsúdenej väzobne stíhanej osoby a súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obžalovaného a jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Naopak, súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe, resp. existencia dôvodného podozrenia zo spáchania činu je nielen dostačujúca, ale priamo určujúca a limitujúca, keďže rozhodnutím o väzbe nemožno vysloviť vinu (m. m. II. ÚS 115/2016, II. ÚS 626/2016, I. ÚS 417/2018).

V aktuálnom kontexte, t. j. súdneho rozhodovania o väzbe obžalovaných v rámci doposiaľ právoplatne neskončeného súdneho konania trestného preto platí, že najvyšší súd odmieta zaoberať sa čo i len náznakom polemiky obžalovaných so záverom Špecializovaného trestného súdu vyjadrenej v rovine „vina - nevina“. Predbežné hodnotiace úsudky, ktoré sú v rámci rozhodovania o väzbe obžalovaného zverené všeobecným súdom rozhodujúcim vo fáze trestného konania po podaní obžaloby, nemožno stotožňovať s finálnym „sumarizovaním“ dôkaznej situácie, resp. s konštatovaním viny alebo neviny trestne stíhanej osoby.

Ak obžalovaní namietajú, že ich vina je založená výlučne na výpovediach spolupracujúcich osôb v procesnej pozícii svedkov, tak najvyšší súd všeobecne uvádza, že sa nejedná len o akési osamotené dôkazy, ale o výpovede viacerých svedkov, ktoré nateraz korešpondujú tak vzájomne ako i s inými dôkazmi. K tomu sa však ešte najvyšší súd vyjadrí aj nižšie.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného C., že vo veci rozhodoval nezákonný sudca JUDr. Igor Králik, ktorý mal rozhodovať vo veci vedenej pod sp. zn. BB-4T/12/2020, musí najvyšší súd uviesť, že zatiaľ nezistil, že by táto námietka bola opodstatnená. Najvyšší súd sa oboznámil s daným rozsudkom ŠTS a nezistil, že by v tomto rozsudku bola akýmkoľvek neprípustným spôsobom prejudikovaná vina obžalovaného.

Preto platí, že rozhodnutie o väzbe - napriek tomu, že v predmetnej trestnej veci ide o procesne pomerne „vzácnu“ situáciu spočívajúcu v paralelnej existencii tak vydania doposiaľ neprávoplatného odsudzujúceho rozsudku ako aj rozhodovania o väzbe obžalovaných - nie je rozhodnutím o ich vine alebo nevine. Tento záver konvenuje tomu, že súdy sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriavajú na hodnotenie viny obžalovaného, jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ale skúmajú to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe (II. ÚS 626/2016, z 10. augusta 2016). Z pohľadu materiálnych podmienok väzby predovšetkým posudzujú, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, logicky nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia (resp. podaniu obžaloby), čo je predmetom inej a v zásade izolovanej časti trestného konania.

V súhrne má najvyšší súd za to, že vyššie vyjadrená dôvodnosť podozrenia, opierajúca sa o tam podrobne rozvedené konkrétné skutočnosti, plne postačuje aj štandardom plynúcim z rozhodovacej činnosti EŠLP, ktorá pre dôvodnosť podozrenia vyžaduje určité množstvo faktov, alebo informácií

umožňujúcich objektívnemu pozorovateľovi urobiť si záver o tom, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie, mohla spáchať trestný čin (viď Campbell a Hartley v. Veľká Británia). Aplikujúc tento tzv. „test objektívneho pozorovateľa“, dospel najvyšší súd v zhode so Špecializovaným trestným súdom k záveru, že v predmetnej veci sú vyššie vymedzené podmienky splnené.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že) bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil, a

ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81.

Vo vzťahu k ustanoveniu § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba najskôr in abstracto uviesť, že toto upravuje tri relatívne samostatné dôvody preventívnej väzby. Odôvodnenie uznesenia o väzbe, ktorým sa konštatuje existencia dôvodu preventívnej väzby, si vyžaduje zhodnotenie tak povahy i závažnosti trestnej činnosti, ktorú obvinený doteraz (s)páchal ako aj tých okolností, ktoré s ohľadom na osobu obvineného, jeho sociálne a rodinné pomery, prostredie, v ktorom pracuje, alebo pohybuje sa, vytvárajú, alebo zvyšujú riziko ďalšieho páchania určitej konkrétnej trestnej činnosti (m. m. II. ÚS 597/2012).

Nadväzujúc na uvedené však ani v tejto súvislosti najvyšší súd nemôže súhlasiť s argumentáciou obžalovaných, že by v tejto fáze trestného konania dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pominul. Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno naďalej spoľahlivo podoprieť o nasledovné konkrétne skutočnosti.

V prvom rade je potrebné uviesť, že Špecializovaný trestný súd síce odmietol údajné konanie obžalovaných právne kvalifikovať ako spáchané niektorou z foriem trestnej súčinnosti, resp. jej „vyšších“ vývojových „buniek“ (či už ako spáchané organizovanou skupinou podľa § 129 ods. 2 Trestného zákona, resp. zločineckou skupinou v zmysle ods. 4 naposledy označeného ustanovenia Trestného zákona) - v tejto súvislosti je ale podstatným záver, že celkový kontext dotknutej trestnej veci predstavuje mimoriadne „silný“ predpoklad pre prípadné pokračovanie obžalovaných v údajnej trestnej činnosti z dôvodu jej možno skôr čo do jednotlivých subjektov údajne účastných obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami, resp. ich prekurzormi a ich výrobou „náhodilej“ povahy („kupovalo sa od toho, kto práve mal“, resp. „varilo sa pre toho, kto práve potreboval“, resp. „predával tomu, kto potreboval tu a teraz“) avšak čo do „hustoty premávky“ pomerne „frekventovaného“ údajného rozsahu a prezumovanej dĺžky takéhoto údajného konania. Naďalej platí a zostáva v naznačenej súvislosti „aktuálnym“ záver vyjadrený v ostatne zmienenom uznesení, že aj druh, charakter a najmä rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti môžu byť tými okolnosťami, na základe ktorých možno posúdiť určité konanie obvineného z pohľadu existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Je treba rozlišovať medzi konaním spočívajúcim v jednorazovom akte a takou - v kontexte predmetnej trestnej veci čo do existencie dôvodného podozrenia silne „spravdepodobnenou“ - eventualitou, keď ide o pokračovanie v údajnej trestnej činnosti alebo jej opakovanie po určitú dobu. Najmä ak k charakteru trestnej činnosti pristúpia aj určité okolnosti rezonujúce z osobného života obžalovaných pred vzatím do väzby.

Práve to sú tie skutočnosti spadajúce pod druh, charakter, rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ktoré musí súd zohľadniť pri rozhodovaní o väzbe, a to samozrejme uvedením konkrétnych skutočností z nich vyplývajúcich, ktoré zakladajú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti, dokonania trestného činu, o ktorý sa obvinený pokúsil či vykonania činu, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil. To, že uvedené je možné zohľadniť pri rozhodovaní o väzbe, vyplýva z ustálenej súdnej praxe, ktorú dlhodobo aplikujú všeobecné sudy (k tomu napr. III. ÚS 178/2008, IV. ÚS 375/2008, II. ÚS 466/2012,

II. ÚS 282/2016, III. ÚS 488/2016, III. ÚS 183/2018, I. ÚS 384/2019, III. ÚS 227/2020, I. ÚS 552/2020, II. ÚS 31/2021, III. ÚS 202/2021).

Povedané inými slovami - skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd nesúhlasil s právnou kvalifikáciou konania obžalovaných aj ako zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny (s tým súvisiacim štrukturálnym a hierarchickým členením, resp. „jasným cieľom“ ako znakmi typickými práve pre takto pôsobiace skupiny osôb) nemôže byť vnímaná neprípustne zjednodušeným spôsobom tak, že žiadna údajná trestná činnosť takého alebo onakého druhu skrátka „neexistovala“. Platí totiž pravý opak - celkom zjavne neprehliadnuteľná a v rovine silne dôvodného podozrenia preukazovaná údajná schopnosť obžalovaných rýchleho „prispôsobenia sa situácii na trhu“, resp. v rozsudku Špecializovaného trestného súdu dôrazne akcentovaná údajná vzájomná prepojenosť jednotlivých údajných „protagonistov“, ktorí mali mať v prípade „zlyhania plánu A“ pripravený možný „alternatívny“ údajný spôsob možného zaobstarania si, resp. odberu omamných a psychotropných látok po tam údajne uvádzaný čas vedie odvolací súd k záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je v takomto prípade naďalej daný. V tom spočíva zásadný rozdiel oproti „sile“ daného dôvodu väzby v prípade „klasického“ rozloženia zločineckej skupiny, resp. napríklad v prípade korupčných trestných činov páchaných verejnými činiteľmi, kedy okamih „rozkrytia“, prípadne „straty“ účinnej možnosti ďalej pokračovať v údajnej trestnej činnosti je spravidla naviazaný (a to takmer bytostným spôsobom) na okamih vzatia „rozhodujúceho“ článku do väzby, vzdaním sa funkcie a pod. V posudzovanom prípade je práve údajná povaha skutkového deja tak, ako Špecializovaný trestný súd uviedol tomu zodpovedajúcim spôsobom vo výrokovej časti rozsudku a tento opísal v jeho odôvodnení konkrétnou skutočnosťou, ktorá v zásade nebráni žiadnemu z obžalovaných v možnosti ďalšieho „fungovania na trhu“ podobne dokonalo improvizovaným spôsobom v zmysle doteraz produkovaných výsledkov vykonaného dokazovania. Takto formulované a dôkazne vskutku podrobným spôsobom dokumentované dôvodné podozrenie zo spáchania trestných činov osobitne závažnej povahy v sebe prirodzene poníma potrebu osobitne precízneho skúmania všetkých konkrétnych skutočností viažucich sa tak k osobám obžalovaných ako aj prognózovaniu ich konania v prípade ich ďalšieho stíhania na slobode. Za súčasného stavu preto nezostáva nič iné než uzatvoriť, že dôvodnosť obavy z prípadného pokračovania v trestnej činnosti nabera v spojení s vyššie konkretizovanými skutočnosťami vysokú intenzitu, ktorá nateraz naďalej prevažuje nad právom obžalovaných na osobnú slobodu (už len marginálne možno poukázať na „históriu“ obžalovaného A., ktorý vykonal trest uložený Okresným súdom Galanta 2. novembra 2019, zatiaľ čo v zmysle skutkovej vety výrokovej časti odvolaniami napadnutého rozsudku Špecializovaného trestného súdu mal údajnú trestnú činnosť začať páchať hneď v tom istom mesiaci roku 2019).

Najvyšší súd zároveň dáva v tejto súvislosti do pozornosti, že na území mesta A. a v blízkom okolí malo pôsobiť viacero či už formálnych alebo neformálnych zoskupení, ktoré sa mali zaoberať páchaním drogovej trestnej činnosti po relatívne dlhšiu dobu. Práve „presiaknutosť“ daného územia páchaním drogovej kriminality ako i často veľmi neformálne väzby, prostredníctvom ktorých sa mali obžalovaní aj iné osoby tejto formy kriminality dopúšťať, zakladá objektívnu obavu, že po prípadnom prepustení z väzby by sa mohli obžalovaní opäť zapojiť do neformalizovaného „kolotoča“ páchania drogovej trestnej činnosti, najmä ak pred vzatím do väzby si mali nezanedbateľnú časť prostriedkov na živobytie zabezpečovať práve páchaním trestnej činnosti. V tejto súvislosti poukazuje najvyšší súd aj na predchádzajúce rozhodnutia o väzbe, v ktorých už bolo konštatované, že obžalovaní neboli pred vzatím do väzby nikde zamestnaní, resp. poberali len minimálnu mzdu.

Ohľadom konkrétnych sťažnostných námietok obžalovaných možno uviesť, že tieto sú v zásade koncentrované na existenciu priesťahov, ktorými mal konanie vo veci samej zaťažiť tak Špecializovaný trestný súd ako aj sám odvolací súd v zmysle formulovanej argumentácie obsiahnutej v predmetných žiadostiach o prepustenie z väzby. Až sekundárne k tejto zásadne izolovanej otázke možno poukázať na námietky smerujúce vo vzťahu k svedkom „kajúcnikom“ (a s tým súvisiacimi výhradami obžalovaných).

K tomu možno zo strany najvyššieho súdu uviesť, že je pomerne pozoruhodné, ak z obsahu

predloženého spisu vyplýva, že obžalovaní napriek skutočnosti, že odsudzujúci rozsudok bol vyhlásený 12. augusta 2022 a jeho písomné vyhotovenie expedované 14. septembra 2022 (č. l. 8965, zv. č. XXXII. súdneho spisu) prehliadajú vlastné podania doručené napr. 7. novembra 2022 priamo odvolaciemu súdu (č. l. 9168 a nasl. - odôvodnenie odvolania obžalovanej R. a pod.), navyše podané prostredníctvom obhajcov, čiže s predpokladanou vedomosťou o potrebe postupovať podľa § 314 Trestného poriadku per analogiam (t. j. písomné dôvody podaných odvolaní doručovať za účelom oboznámenia sa s nimi procesným stranám, ktoré nimi môžu byť priamo dotknuté). Tu možno poznamenať, že posúdenie otázky, či dôvody odvolaní obsahujú relevantné námietky a či je preto z pohľadu tej - ktorej strany konania potrebné sa k nim vyjadrovať, je treba vykladať prizmou osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, lebo iba ona môže posúdiť otázku potreby na takúto argumentáciu určitým spôsobom reagovať. Tento postup bol preto povinnosťou súdov, zatiaľ čo je potrebné poukázať na jasný záujem tak Špecializovaného trestného súdu ako aj odvolacieho súdu na naplnenie, resp. zachovania práva obžalovaných na obhajobu a s tým spojeným poskytnutím dostatočnej a primeranej možnosti na vyjadrenie sa k podaniam ešte pred rozhodovaním vo veci (m. m. I. ÚS 425/2015). Tým nie je dotknutý záver, že nariadenie termínu verejného zasadnutia a jeho následné zrušenie podľa názoru odvolacieho súdu z objektívnych dôvodov nemožno považovať za neústavný zásah do práva obžalovaných na plynulosť konania - predmetom trestnej veci je totiž skutok, právne kvalifikovaný Špecializovaným trestným súdom ako obzvlášť závažný zločin a z ktorého údajného spáchania boli neprávoplatným odsudzujúcim rozsudkom Špecializovaného trestného súdu uznaní za vinných osem obžalovaných. Preto je nutné zo strany odvolacieho súdu (ako tomu bolo aj zo strany Špecializovaného trestného súdu) klásť obzvlášť veľký dôraz na riadnu prípravu verejného zasadnutia (resp. hlavného pojednávania) tak, aby bolo možné vec čo najrýchlejšie prejednať a rozhodnúť na jednom termíne verejného zasadnutia bez jeho prípadného odročenia spôsobeného napríklad kvalifikovanými námietkami procesných strán a pod. Tu treba poznamenať, že ako ústavne akceptovateľné bolo označené napr. konanie prvého termínu hlavného pojednávania po 6 (šiestich) mesiacoch a 23 (dvadsiatich troch) dňoch od podania obžaloby (I. ÚS 495/2016). Podmienka zachovania kontradiktórnosti aj odvolacieho konania pretavená v potrebu zabezpečenia dôkladnej prípravy verejného zasadnutia a zachovania požiadavky oboznámenia procesných strán so vzájomnou argumentáciou nijak nekoliduje s požiadavkou rýchlosti konania vo „väzobnej“ veci - opačný výklad by predstavoval ochranu práv obžalovaných na riadny výkon ich obhajoby na výsošne akademickej a formálnej, než reálne efektívnej úrovni.

Čo sa týka druhého zo zmienených okruhov tak zostáva v zhode s ostatným uznesením najvyššieho súdu (sp. zn. 5Tost-š/13/2022, z 9. júna 2022) len zopakovať, že ustálená súdna prax opakovane pripustila aplikáciu zákonných inštitútov v prípade spolupracujúcich osôb, ktoré sa sami podieľali na prejednávanej alebo s ňou súvisiacej trestnej činnosti, pričom prípadnú výhodu, ktorú spolupracujúca osoba získa v podobe zákonnom predpokladaného benefitu, nerobí takú osobu a jej výpoveď apriórne nevierohodnou, ale podlieha voľnému hodnoteniu dôkazov ako každý iný dôkaz. V súčasnej fáze a typovom druhu konania námietky takto koncipovaného obsahu nemôžu z vecného hľadiska obstáť. Je tomu tak z dôvodu, že súd konajúci a rozhodujúci o väzbe osoby pozbavenej osobnej slobody - výnimkou nie je ani aktuálne uznesenie - nerozhoduje o vine alebo nevine osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie v tom zmysle, že finálne a doslova „ultimativným“ spôsobom judikuje výsledky dokazovania v tom smere, že uvádza konečné hodnotiace úsudky tak, ako je tomu v prípade konštatovania viny, resp. nevinoty osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie v súdnom konaní po podaní obžaloby. Treba zopakovať, že osoby obhajobou označované ako „kajúcnici“ vypovedajú v podstatných a rozhodných rysoch zhodne a z ich výpovedí nemožno vybadať žiaden zisťný motív vypovedať v prospech alebo v neprospech obžalovaných.

Napriek rozporom, na ktoré je opakovane poukazované aj v odvolaniach obžalovaných sa napokon v kontexte tohto uznesenia možno s touto skutočnosťou vysporiadať zákonne konformným a z daného hľadiska úplne postačujúcim spôsobom - poukazom na hodnotenie týchto rozporov Špecializovaným trestným súdom v odvolaniach napadnutom rozsudku (ako aj s tam uvádzanými dôvodmi ich vzniku).

Treba dodať, že nemožno poprieť Európskym súdom pre ľudské práva opakovane judikovaný záver, že použitie výpovedí svedkov výmenou za imunitu, alebo iné výhody môže spochybniť spravodlivosť konania proti obvinenému a môže spôsobiť zložité problémy v takom rozsahu, že vzhľadom na povahu

takýchto vyhlásení sú otvorené manipulácii a môžu byť urobené čisto za účelom získania výhod ponúkaných za výmenu alebo osobnej pomsty. Riziko, že môže byť osoba obvinená a súdená na základe neoverených obvinení, ktoré nemusia byť nevyhnutne nestranné, preto nemožno podceňovať. Okrem toho je podľa Európskeho súdu pre ľudské práva veľmi dôležité, aby obvineným v žiadnom štádiu konania nebolo zabránené spochybniť spoľahlivosť svedkov alebo obsah a dôveryhodnosť ich výpovedí. Dodáva, že všetky námietky obvinených majú byť starostlivo preskúmané súdmi, ktoré sú schopné posúdiť hrozby, ktoré predstavujú takéto výpovede svedkov o spravodlivosti procesu (primerane pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Habran a Dalem proti Belgicku zo 17. januára 2017, č. 43000/11 a 49380/11, body 100, 113, 115, s ďalšími odkazmi). Výpoveď spolupracujúcej osoby je v súlade s uvedeným potrebné nevyhnutne skúmať s najvyššou možnou mierou starostlivosti prostredníctvom dôkladnej analýzy iných dôkazov a porovnávaní skutočností uvádzaných spolupracujúcou osobou s výsledkami tejto analýzy za účelom vyhodnotenia pravdivosti a dôveryhodnosti spolupracujúcej osoby a jej výpovede. Postup orgánov činných v trestnom konaní a následne konajúcich súdov, ktoré využijú zákonodarcom ukotvený, a teda úplne legálny inštitút spolupracujúceho svedka, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu dôkaznej situácie, ku ktorej sa súdy s pomocou takýchto výpovedí dopracovali. Relevantné ustanovenia Trestného poriadku (zásada náležitého zistenia skutkového stavu a zásada voľného hodnotenia dôkazov) v záujme vylúčenia potenciálneho nebezpečenstva účelových, nepravdivých výpovedí ukladajú súdom povinnosť vykonať dôslednú previerku hodnovernosti, a teda kvality takto podaných svedectiev, ktorej prípadné zanedbanie by mohlo signalizovať porušenie garancií spravodlivého procesu (III. ÚS 758/2016).

Tento faktor ale patrí prioritne do sféry hodnotenia dôkazov pri rozhodovaní vo veci samej - a výnimku neurobí odvolací súd ani v tomto uznesení, ktorého predmetom nie je rozhodnutie vo veci samej, avšak konanie a rozhodovanie o osobnej slobode obžalovaných.

Toto boli dôvody, na ktorých podklade odvolací súd argumentáciu obžalovaných obsiahnutú v žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu vyhodnotil ako nedôvodnú.

+ + +

Čo sa týka procesných prostriedkov náhrady väzby [či už sú obsiahnuté priamo v žiadostiach obžalovaných o prepustenie z väzby na slobodu, alebo ide o ex offio vyjadrenú povinnosť odvolacieho súdu skúmať prípustnosť náhrady väzby niektorého z obžalovaných dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], tieto je treba v posudzovanej trestnej veci vnímať najmä optikou závažnosti údajnej trestnej činnosti, existenciou silne prítomného dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ako je napokon vyjadrené podrobne v skoršom texte tohto uznesenia) a výsledkov doposiaľ vykonaného dokazovania.

Najvyšší súd je názoru, že prípadný pozitívny efekt nahradenia väzby (ktoréhokolvek z obžalovaných) niektorým z tam uvádzaných procesných prostriedkov je skôr v teoretickej, než reálne očakávateľnej a pre nahradenie väzby nevyhnutnej rovine.

Intenzita dôvodného podozrenia v spojení s mierou rizika pokračovania v trestnej činnosti je v neprijateľnom nepomere eventuálnej dôvery súdu v „prínos“ týchto menej invazívnych procesných prostriedkov nahrádzajúcich väzbu.

V súčasnom štádiu trestného konania takisto nemožno konštatovať ani danosť výnimočných okolností prípadu, ktoré označené nahradenie väzby podmieňujú, keďže obžalovaní sú zhodne stíhaní aj pre obzvlášť závažný zločin [§ 80 ods. 1 písm. a) až písm. c), ods. 2 veta tretia Trestného poriadku]. Podmienka zisťovania takýchto výnimočných okolností na nahradenie väzby pritom aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky sleduje legitímny cieľ a je ústavne udržateľná (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 8. septembra 2015, sp. zn. III. ÚS 431/2015). Prípadné nahradenie väzby niektorým zo zákonom taxatívne uvádzaných procesných prostriedkov by v tomto štádiu konania nemalo svoj praktický účel a bolo by len formálneho charakteru.

Ak sa najvyšší súd podrobnejšie nevyjadril k niektorej námietke obžalovaných, je tomu tak z dôvodu, že túto považoval za irelevantnú, resp. nemajúcu vplyv na vecné závery podstatné pre formulovanie skôr podrobne uvádzaných vlastných úvah odvolacieho súdu v intenciách aktuálneho uznesenia.

Riadiac sa vyššie vyjadreným rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.